

Meditatie

‘Elke kerk moet een eigen keuken hebben’, zo kopte Trouw op 19 januari jl.

De kop irriteerde mij. Het waren woorden van classispredikant Julia van Rijn (Zuid-Holland). Verderop in het artikel stond nog: ‘Volgens haar [Van Rijn] hebben al aardig wat PKN-kerken een keuken. En bij renovatie is het, vindt zij, een must om er een te creëren.’

Mijn irritatie zat ‘m in het woordje ‘moeten’ en ‘elke kerk’.

We ‘moeten’ namelijk al best veel in de kerk: vluchtelingen opvangen, luisteren naar twintigers en dertigers, eenzame mensen opzoeken, armoede bestrijden, en ook nog creatieve en relevante kerkdiensten houden.

Inhoudelijk kan ik daar in meegaan. Maar wat is het veel en wat zijn het soms moeilijke, ingewikkelde wensen.

En ik heb moeite met het gebruik van ‘elke kerk’. Prima om in elk kerkgebouw een keuken te plaatsen. Maar denk dan ook aan de bemensing van de keuken. In veel plaatselijke kerken is er nauwelijks personeel. De kerk is namelijk niets anders dan een groep mensen (vrijwilligers, ambtsdragers, betaalde en/of onbetaalde krachten) die het werk in en rond de kerk doen.

Leuk hoor, die wensen van Julia van Rijn. Maar ik mis de realiteitszin in dit verhaal. De wensenlijst van de landelijke kerk wordt steeds langer. Maar vertel ons ook hoe we het doen, in de plaatselijke kerk? Het voelt alsof het werk in de plaatselijke kerk, niet voldoet, alweer niet. Maar zouden we niet af en toe blij mogen zijn met wat er (wel) is? En tevreden zijn met de mensen die er (wel) zijn?

Niet alleen de landelijke kerk heeft een wensenlijst. Ook de Pelgrimskerk heeft er zo één. Daardoor lijkt het alsof het kerkenwerk niet voldoet. Hier is ook realiteitszin nodig.

Want er kan nog steeds veel in deze gemeente: er zijn vrijwilligers voor het bestuur, het pastoraat, en het jeugdwerk. Er is een speciaal

pastoraal telefoonnummer 24/7 bereikbaar. Elk jaar dragen mensen bij via de actie Kerkbalans. Er is een predikant die voorgaat en de doden begraaft. En elke zondag is er een kerkdienst (ondanks hoge energieprijzen), met een organist of een pianist. Dat is heel veel. In mijn ogen is dat meer dan voldoende. Lukt het om deze realiteit te aanvaarden? En lukt het om er tevreden mee te zijn?